

„Vigasztaljátok és bátorítsátok egymást.” (1Tessz 5,11)

Pál apostol az általa alapított tesszalonikai keresztény közösségnek ír. Nem térhet már vissza hozzájuk, mert el kellett menekülnie onnan az üldöztetések miatt. Levelei által azonban továbbra is szeretettel kíséri őket, dicséri kitartásukat és állhatatosságukat a hitben, hogy példás tanúságtevők lettek.

Pál ismeri legmélyebb és életbe vágó kérdéseiket: mi vár minket a halál után? Ha az Úr hamarosan visszatér, hogyan készüljünk végső eljövételére?

Pál nem ír elő szabályokat, hanem újra megvallja hitét: Jézus életét adta az egész emberiségért, és feltámadása által mindenki számára megnyitotta az utat az Életre.

Azt tanácsolja, hogy az evangélium megélésével készüljünk a mindennapokban Jézus visszatérésére, végezzük becsülettel a munkánkat és építsük a testvéri közösséget:

„Vigasztaljátok és bátorítsátok egymást.”

Pál maga is megtapasztalta, hogy az evangélium által kivirágzik a jóság, amit Isten az emberek szívébe ültetett.

A reménység magja ez, mely nap mint nap fejlődik az Isten szeretetével való személyes találkozásban, és kivirágzik a kölcsönös szeretet által. Arra készítet, hogy legyőzzük az önzés és a közömbösség rossz magját, amely elszigetel és összetűzéshez vezet, inkább hordozzuk egymás terheit, és bátorítsuk egymást.

Ez nagyon egyszerű ige, amelyet mindannyian értünk és gyakorlatra tudunk váltani, de gyökeresen megváltoztathatja a személyes és társas kapcsolatainkat is.

Értékes tanács, amely segít fölfedezni a testvériség alapvető igazságát, mely sok kultúra gyökerében megtalálható. A *bantu* filozófia, az *ubuntu* ezt így fejezi ki: „Amik együtt vagyunk, annak köszönhetően vagyok olyan, amilyen vagyok.”

Dél-Afrikában ez jellemezte a kiemelkedő metodista vezető, Nelson Mandela politikai tevékenységét. Azt mondta: „Az ubuntu nem azt jelenti, hogy ne gondoljunk magunkra, hanem inkább azt, hogy tegyük föl a kérdést: „Akarom-e segíteni a körülöttem élő közösséget?”[1] Mandela kitartó és bátor hozzáállása történelmi fordulatot hozott a hazájában, és nagy előrelépést a társadalomban.

„Vigasztaljátok és bátorítsátok egymást.”

Hogyan éljük ezt az igét?

„Ez az ige túlcsonduló szeretetet kér tőlünk. Olyan szeretetet, mely túllép a középszerűségeken, és át tudja törni rejtett önzésünk falait. Ha végiggondoljuk a szeretet különböző vonásait (tolerancia, megértés, kölcsönös elfogadás, türelem, szolgálatkészség, irgalom a felebarátaink valós vagy vélt hiányosságai iránt, a javak megosztása, stb.), fel fogjuk fedezni, milyen sok alkalom nyílik ezek megélésére.

Ha közösségünkben a kölcsönös szeretet légköre uralkodik majd, akkor biztos, hogy sugározni fogja melegét mindenki felé. Így azok is, akik még nem ismerik a keresztény életet, tapasztalni fogják vonzását. Szinte észrevétlenül ragadja őket magával ez a légkör, s érzik, hogy ugyanannak a családnak a tagjai.”[2]

„Vigasztaljátok és bátorítsátok egymást.”

Ilyen szellemben alakult Palermóban egy csoport különböző egészségügyi szakemberekből, akik a város szegényeinek rendelkezésére állnak. Így mesélnék: „Különböző keresztény felekezetekhez tartozunk, és az evangélium arra készíti bennünket, hogy mindenkit a

testvért lássuk, különösen azokban a betegekben, akik nem tudnak kellően gondoskodni magukról. Az ellátottaink között nagyon súlyos betegek is vannak, és játék vagy internet függőségben szenvedő emberek is. A már működő létesítményekben ajánljuk fel a szolgálatunkat, és erősítjük a helyi rendelőket. Egymás tájékoztatására egy WhatsApp és egy Facebook csoportot, valamint egy levelezőlistát használunk.

Bár csoportunk nemrég született, nagyon tevékeny, főleg a bevándorlók, a városunkba érkezett ghánai adventista csoport körében. Népes, életvidám emberek, és nagy öröm számunkra, hogy mint egyetlen Atya gyermekei, testvérként segíthetjük egymást.”

Letizia Magri

[1] “*Experience Ubuntu*”, Tim Modise interjúja, 2006. május 24. Forrás: <https://le-citazioni.it/autori/nelson-mandela/>

[2] C. Lubich, *Az élet igéje*, 1994. november, Új Város, 1994/11

forrás: fokolare.hu